

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 437/2020-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Vesne Vrbećić kao predsjednice vijeća te Žarka Dundovića i Dražena Tripala kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice – specijalistice Marijane Kutnjak Čaleta kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv opt. K. D., zbog kaznenog djela iz čl. 110. Kaznenog zakona ("Narodne novine" broj 125/11, 144/12, 56/15, 61/15 – ispravak i 101/17 – dalje: KZ/11) i drugih, odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i optuženika podnesenim protiv presude Županijskog suda u Zadru od 14. svibnja 2020. broj K-28/19-342, u sjednici održanoj 13. studenog 2020., u prisutnosti u javnom dijelu sjednice branitelja opt. K. D., odvjetnika B. R.,

presudio i riješio je:

I. Djelomično se prihvaćaju žalbe državnog odvjetnika i opt. K. D., ukida se pobijana presuda u odnosu na kazneno djelo teške tjelesne ozljede u pokušaju iz čl. 118. st. 1. u vezi s čl. 34. st. 1. KZ/11 počinjenog na štetu ošt. D. P. D. te se pobijana presuda u tom dijelu upućuje prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku.

II. Uslijed odluke pod točkom I., preinačuje se prvostupanjska presuda u odluci o kazni te se opt. K. D. prihvaćaju po prvostupanjskom sudu utvrđene kazna zatvora u trajanju od 17 (sedamnaest) godina za kazneno djelo iz čl. 110. KZ/11 i kazna zatvora u trajanju od 8 (osam) godina za kazneno djelo iz čl. 110. u vezi s čl. 34. st. 1. KZ/11, te se opt. K. D. osuđuje na jedinstvenu kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju od 24 (dvadesetičetiri) godine, u koju kaznu mu se, na temelju čl. 54. KZ/11, uračunava vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 28. lipnja 2018., pa nadalje.

III. Odbijaju se kao neosnovane u ostalom dijelu žalbe državnog odvjetnika i opt. K. D. te se u pobijanom, a neukinutom i nepreinačenom dijelu potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Županijski sud u Zadru proglasio je krivim opt. K. D. zbog jednog kaznenog djela ubojstva iz čl. 110. KZ/11 za koje mu je na temelju tog propisa utvrdio kaznu zatvora u trajanju od sedamnaest godina, jednog kaznenog djela ubojstva u pokušaju iz čl. 110. u vezi čl. 34. KZ/11 za koje mu je na temelju tih propisa utvrdio kaznu zatvora u trajanju od osam godina i jednog kaznenog djela teške tjelesne ozljede u pokušaju iz čl. 118. st. 1. KZ/11 u svezi čl. 34. KZ/11 za koje mu je na temelju tih propisa utvrdio kaznu zatvora u trajanju od dvije godine te je opt. K. D. uz primjenu čl. 51. st. 1. i 2. KZ/11 osudio na jedinstvenu kaznu zatvora (ispravno: dugotrajnog zatvora) u trajanju od dvadeset i pet godina u koju mu je na temelju čl. 54. KZ/11 uračunao vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 28. lipnja 2018., pa nadalje.

Na temelju čl. 148. st. 6. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj 152/08, 76/09, 80/11, 91/12, 143/12, 56/13, 145/13, 152/14, 70/17 i 126/19 - dalje: ZKP/08) optuženik je u cijelosti oslobođen obveze plaćanja troškova kaznenog postupka iz čl. 145. st. 2. toč. 1. do 6. ovog ZKP/08, kao i troškova nagrade i nužnih izdataka postavljenog branitelja.

Protiv te presude žalbu je u odnosu na kazneno djelo teške tjelesne ozljede u pokušaju iz čl. 118. st. 1. u vezi čl. 34. KZ/11 počinjenog na štetu žrtve D. P. D. podnio državni odvjetnik zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se u tom dijelu presuda preinači i optuženik proglasi krivim zbog kaznenog djela ubojstva u pokušaju, odnosno da se u tom dijelu presuda ukine i predmet uputi sudu prvog stupnja na ponovno suđenje, te zbog odluke o kazni, s prijedlogom da se optuženiku izrekne kazna zatvora u duljem trajanju.

Optuženik K. D. je žalbu podnio osobno, te putem branitelja J. M. „iz svih žalbenih razloga“, s prijedlogom „da se žalba uvaži i preinači presuda u korist okrivljenika, odnosno predlaže se donijeti presuda kojom se okrivljenik oslobađa od optužbe da je počinio kazneno djelo za koje se tereti“ i branitelja B. R., odvjetnika iz Z., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet uputi na ponovno suđenje i odluku, pred potpuno izmijenjeno vijeće.

Optuženik je putem branitelja B. R. podnio odgovor na žalbu državnog odvjetnika, s prijedlogom da se ta žalba odbije kao neosnovana.

Spis je, sukladno odredbi čl. 474. st. 1. ZKP/08, prije dostave sucu izvjestitelju dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

Sjednica vijeća je u javnom dijelu održana u nazočnosti branitelja optuženika B. R. koji je u žalbi, u smislu odredbe čl. 474. st. 2. ZKP/08, zahtijevao da ga se izvijesti o sjednici vijeća, a u odnosu na optuženika koji je izjavio da ne želi nazočiti sjednici vijeća, i uredno izvještenog državnog odvjetnika, koji također nije pristupio, sjednica je na temelju čl. 475. st. 4. ZKP/08, održana u njihovoj odsutnosti.

Žalbe državnog odvjetnika i optuženika su djelomično osnovane.

U odnosu na toč. I. izreke

U pravu je optuženik kada tvrdi da je činjenični opis izreke pobijane presude nerazumljiv, nejasan i kontradiktoran u dijelu u kojem se navodi „... i svađe s U. W. i njegovim prijateljima M. L. J. i D. P. D., s ciljem da ih usmrti, s oštrim predmetom nalik na nož...“; a zatim u nastavku činjeničnog opisa: „...također s ciljem da ga teško tjelesno ozlijedi istim predmetom zamahnuo prema D. P. D., ali...“.

Doista, iz takvog činjeničnog opisa u kojem se najprije navodi da je optuženik u odnosu na sva tri oštećenika postupao s ciljem da ih ubije, a potom se u nastavku opisa u izreci navodi da je u odnosu na D. P. D. postupao u cilju da ga teško tjelesno ozlijedi, ostaje nejasno je li i u odnosu na ošt. D. P. D. zamahivao s ciljem da ga usmrti, kao što je postupao i prema ostaloj dvojici oštećenika, ili je njega namjeravao teško tjelesno ozlijediti. Radi se o tako značajnoj proturječnosti i nerazumljivosti izreke u dijelu koji se odnosi na optuženikovo postupanje prema D. P. D. i kazneno djelo iz čl. 118. st. 1. u vezi čl. 34. KZ/11, čime je počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08.

Nadalje, u odnosu na kazneno djelo iz čl. 118. st. 1. u vezi čl. 34. KZ/11 počinjeno na štetu D. P. D. osnovano se žali i državni odvjetnik, ali on zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.

Naime, u pravu je državni odvjetnik kada ukazuje da nije prihvatljiv zaključak suda prvog stupnja da je optuženik, nakon što je oštrim predmetom najprije ubodom u predio lijevog prsišta usmrtio oštećenika U. W., a odmah potom istim predmetom M. L. J. ubo u lijevu stranu leđa, kao i u desnu stranu leđa, s prodorom i krvarenjem u desno prsište i u desnu natkoljenicu, sve u cilju da ih obojicu usmrti, a da je nakon toga oštećenika D. P. D., ubadanjem u lijevu natkoljenicu, namjeravao samo teško tjelesno ozlijediti jer da je izvjesno da je ošt. D. P. D., ozljede noge zadobio zbog brzine i cjelokupne dinamike događanja. U tom kontekstu osnovano državni odvjetnik navodi da je pogrešan zaključak suda prvog stupnja da se radilo o pokušaju teškog tjelesnog ozljeđivanja, a ne pokušaju ubojstva D. P. D., pri čemu se sud prvog stupnja poziva na dio nalaza i mišljenja medicinskog vještaka dr. D. M. koji je ustvrdio da su bili u pitanju zamasi slabog intenziteta i da je s obzirom na lokaciju ozljede isključio mogućnost nastupa ozljede opasne po život i mogućnost smrtnog ishoda. Naime, navedeni je vještak, osim navedenog, u nalazu i mišljenju naveo i da je bila u pitanju žustra dinamika događaja u kojoj dolazi do naglih promjena prostornih odnosa počinitelja i žrtve u smislu nasrtanja, odgurivanja i slično, što svakako umanjuje mogućnost napadača da precizno dozira intenzitet uboda, a s druge strane moguće je kod ozljeđene osobe da zbog toga ubod bude slabiji upravo zbog njegovog izmicanja. Dakle, iz ovakvog cjelovitog nalaza i mišljenja ne proizlazi zaključak koji je izveo sud prvog stupnja da je mogućnost smrtnog ishoda bila u navedenim okolnostima isključena.

Prema tome, imajući u vidu sve navedene okolnosti, kao i evidentnu činjenicu da optuženik u navedenom sukobu sve oštećenike nedvojbeno doživljavao na isti način, kao protivnike i neprijatelje, ne fokusirajući se prioritarno samo na nekog od njih, jer oštro sredstvo koristi prema svima, doista se ukazuje upitnim zaključak suda prvog stupnja da on u odnosu na dvojici oštećenika nastupa s ciljem da ih usmrti, a isključivo trećeg oštećenika hoće samo teško tjelesno ozlijediti. To posebice kraj činjenice da je sud prvog stupnja u izreci

utvrdio, a u obrazloženju (str. 17., 1. odlomak) naveo da je optuženik i prema ošt. D. P. D. zamahivao u vitalni dio tijela, ali ga nije pogodio.

Iz naprijed navedenih razloga trebalo je djelomičnim prihvaćanjem žalbi optuženika i državnog odvjetnika pobijanu presudu u odnosu na kazneno djelo iz čl. 118. st. 1. u vezi čl. 34. KZ/11 ukinuti i predmet uputiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku.

U ponovljenom suđenju sud prvog stupnja će izvesti sve do sada provedene dokaze, a po potrebi i druge, te će nakon njihove savjesne ocjene, kako svakog dokaza zasebno, tako i na temelju njihove međusobne povezanosti, kao i na temelju ukupnog rezultata dokazivanja, imajući u vidu naprijed navedene primjedbe, donijeti novu, na zakonu utemeljenu odluku, s tim da će u izreci presude navesti jasna i neproturječna utvrđenja, vodeći pri tome računa i o izreci, na što je ukazano u ovoj odluci.

U odnosu na toč. II. i III. izreke

Optuženik neosnovano u žalbi tvrdi da se navedena proturječnost i nerazumljivost izreke odnosi se i na optuženikovo postupanje u odnosu na oštećenike U. W. i M. L. J. jer je u odnosu na njih u činjeničnom opisu jasno navedeno da je postupao s ciljem da ih usmrti. Tvrdnja optuženika da se proturječnost izreke odnosi i na ova dva oštećenika, zbog toga jer je u izreci u odnosu na oštećenika D. P. D. u izreci navedeno: "... dok je, također s ciljem da ga teško tjelesno ozljedi istim predmetom zamahnuo prema D. P. D., ali ga nije pogodio..." jer bi to prema stavu žalbe ukazivalo da je i u odnosu na prethodnu dvojicu oštećenika postupao s ciljem da ih teško tjelesno ozljedi, nije osnovana. Naime, izraz „također“ se odnosi na kontinuitet u postupanju optuženika, jer nakon atakiranja na prethodna dva oštećenika koje je htio usmrtiti, optuženik (također) nastavlja atakirati prema D. P. D. Dakle, izraz „također“ se odnosi na nastavak atakiranja, a ne na isti oblik namjere, što jasno proizlazi iz izreke, tako da u tom dijelu žalba optuženika nije osnovana.

Nadalje, optuženik neosnovano u odnosu na kazneno djelo ubojstva u pokušaju, koje je počinjeno na štetu M. L. J., navodi da je izreka pobijene presude nerazumljiva i da je počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08 jer da se u činjeničnom opisu kaznenog djela navodi da sve ozljede koje se prethodno opisuju nisu ugrozile život žrtve. Naime, ovi žalbeni navodi nisu vjerodostojni jer se svjesno ignorira činjenica da je u izreci navedeno i da do životne ugroze nije došlo zbog žurne liječničke intervencije, tako da nema govora o nerazumljivosti izreke.

Isto se odnosi i na žalbene prigovore o počinjenju bitnih povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08, u kontekstu nerazumljivosti izreke, jer da sud prvog stupnja nije kod pojedinačnih kaznenih djela počinjenih u stjecaju za svako od njih u smislu odredbe čl. 455. st. 4. ZKP/08 najprije utvrđivao pojedinačne kazne zatvora, a potom izrekao jedinstvenu kaznu zatvora. Suprotno navedenom, sud prvog stupnja je u izreci za svako pojedinačno kazneno djelo najprije optuženiku utvrdio pojedinačnu kaznu zatvora, a potom mu je uz primjenu odredbi o stjecaju iz čl. 51. KZ/11 izrekao jedinstvenu kaznu zatvora, pri čemu je očitom omaškom nakon utvrđenja kazne zatvora u trajanju od dvije godine zbog kaznenog djela iz čl. 118. st. 1. i čl. 34. KZ/11 stavljena točka, što, međutim, niti u najmanjoj mjeri ne utječe na razumljivost izreke i na mogućnost ispitivanja presude u smislu čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08.

Nadalje, sud prvog stupnja je u obrazloženju presude naveo datume i poslovne brojeve optužnice i izmijenjene optužnice i sud prvog stupnja nije posebno trebao obrazlagati što iz kojeg od navedenih optužnih akata „egzaktno“ čini činjenični opis prvostupanjske presude. Izvorna optužnica i izmijenjene koje su uslijedile naknadno čine jednu cjelinu i stoga nije potrebno obrazlagati koji dio činjeničnog opisa je bio naveden u prvotnoj optužnici, a koji u izmijenjeni optužnice, jer nema dvojbe da se i osoba počinitelja i predmetna kaznena djela opisana u izreci presude odnose na istog počinitelja i na ista kaznena djela iz optužnice i izmijenjene optužnice.

Dakle, niti u ovom dijelu nije osnovana žalba optuženika zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08.

Nije osnovan niti daljnji prigovor, kojeg optuženik iznosi kao postupovni pod toč. VII. žalbe (str. 8.), da niti jedan od ispitanih svjedoka na koje se pozva sud prvog stupnja nije rekao da je počinitelj osoba po imenu K. D. i da o tome sud prvog stupnja nije iznosio razloge u obrazloženju, zbog čega da se pobijana presuda ne da ispitati i da je time počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08. Međutim suprotno navedenom, sud prvog stupnja je u obrazloženju presude iznio bitan sadržaj iskaza svih ispitanih svjedoka, analizirao ih i ocijenio, te je povezujući ih s ostalim dokazima izveo zaključke o odlučnim činjenicama za koje je u obrazloženju iznio jasne i neproturječne razloge, a jesu li ti zaključci ispravni je drugo pitanje i odnosi se na pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, a ne na bitne povrede odredaba kaznenog postupka.

Odlučne činjenice koje se odnose na uzrok smrti U. W. i kvalifikaciju ozljeda koje su zadobili M. L. J. i D. P. D. su utvrđene po vještaku D. M., koji je u kontradiktornom postupku odgovarao na niz pitanja optuženika, tako da okolnost da je sud prvog stupnja pročitao bez suglasnosti nalaz patologinje A. K. nije utjecala na zakonitost presude. Naime, nalogom o obdukciji od 27. lipnja 2018., broj KN-DO-12/2018 (list 70-71), patologu je bilo naloženo samo da opiše unutarne i vanjske ozljede, odredi uzrok i vrijeme smrti U. W. i izdvoji uzorke krvi i urina radi toksikološkog vještačenja, a ne i da daje mišljenje o poziciji oštećenika i počinitelja u trenutku zadavanja uboda. Na te se okolnosti, u okviru svojih ovlasti dobivene nalogom o vještačenju, očitovao medicinski vještak D. M., koji je naveo da su se u trenutku ozljeđivanja oštećenik i počinitelj nalazili u položaju sučelice, s manjim bočnim otklonom. Stoga je neodlučno što je obducentica K., u okviru zapisnika o obdukciji navela da je U. W. zadobio ubodu ranu pod ostrim kutem, jer sud prvog stupnja svoj zaključak o dinamici događaja temeljio ne samo na nalazu i mišljenju vještaka M., već i na snimci nadzorne kamere s kojom korespondira nalaz i mišljenje vještaka M. Stoga ne postoji proturječnost u obrazloženju pobijane presude o odlučnim činjenicama zbog kojeg se presuda ne bi dala ispitati u smislu odredbe čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08.

Nakon što je na opširan način iznio kronologiju bezuspješnih pokušaja da se na raspravi osigura nazočnost svjedoka S. J. A., D. P. D., P. L. C. G. M. M. i O. F. O. A. radi njihovog neposrednog ispitivanja, sud prvog stupnja je dao razumljive i nekontradiktorne razloge zašto je na temelju čl. 431. st. 2. ZKP/08 pročitao zapisnike o njihovom ispitivanju, pri čemu je pravilno naveo i to da navedeni iskazi nisu isključivi ili u odlučujućoj mjeri dokazi na kojim se temelju presuda. Prema tome, ne radi se o proturječnosti razloga o

odlučnim činjenicama, kao što to pogrešno smatra optuženik i ne radi se o bitnoj povredi odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08.

Nadalje, u pogledu navedenih iskaza svjedoka D. P. D., P. L. C. G. M. M., O. F. O. A. i S. J. A., okolnost da je sud prvog stupnja pročitao zapisnike o njihovom ispitivanju te ih je u izvjesnoj mjeri cijenio i koristio, a nije ih neposredno ispitao, nije odlučno u smislu povrede prava optuženika na konfrontaciju dokaza. Naime, imajući u vidu da je sud prvog stupnja raspolagao čvrstim materijalnim i personalnim dokazima (navedeni video zapisi nadzornih kamera ispred noćnog kluba i sa parkirališta, zapisnike o prepoznavanju optuženika od strane svjedoka D. i A., medicinsko vještačenje koje korespondira sa navedenim dokazima, kao i neuvjerljivu obranu alibijem optuženika), evidentno je da se pobijana presuda ne temelji isključivo, niti u odlučujućem dijelu, na pročitanim zapisnicima o ispitivanju navedenih svjedoka zbog čega optuženikovo pravo na konfrontaciju nije povrijeđeno. Dakle, iako optuženik iz objektivnih razlog nije bio u poziciji da ispita navedene svjedoke, sud prvog stupnja bi izvjesno, i bez njihovi iskaza, na temelju svih naprijed navedenih vrlo uvjerljivih i čvrstih dokaza, donio odluku kojom bi optuženik bio proglašen krivim, a ne bi bio oslobođen, tako da se ne radi o povredi prava optuženika da kroz konfrontiran postupak ispita navedene svjedoke.

U kontekstu povrede prava na konfrontaciju optuženik neosnovano problematizira pravilnost čitanja iskaza svjedoka D. P. D., M. L. J., S. J. A., P. L. C. G. M. M. i O. F. O. A. u smislu čl. 431. st. 1. toč. 2. ZKP/08 jer da se njihov iskaz nije mogao čitati budući da se ne radi o osobama koje su umrle, duševno oboljele ili se ne mogu pronaći, ili je njihov dolazak pred sud nemoguć ili znatno otežan zbog starosti, bolesti ili drugih važnih uzroka.

Međutim, pravilan je zaključak suda prvog stupnja da se radi o svjedocima čiji je dolazak, u smislu citirane zakonske odredbe, pred sud znatno otežan „zbog drugih važnih uzroka“. Naime, imajući u vidu da je sud prvog stupnja radi ispitivanja video linkom izdao Europski istražni nalog kojeg je uputio Središnjem tijelu Velike Britanije sa zamolbom da se provede ispitivanje svjedoka putem video linka, nakon čega je u više navrata ovo tijelo zamoljene zemlje izvještavalo sud da nema tehničkih uvjeta za ispitivanje koje je bilo određivano za siječanj 2020., zatim za veljaču sve do travnja 2020. (list 1430.) te da je podneskom od 10. ožujka 2020. Središnje tijelo Velike Britanije izvijestilo sud da od petero svjedoka, trojica i to D. P. D., M. L. J. i P. L. C. G. M. M. odbijaju dati iskaze (list 1617-1634), da su dvojica spremna svjedočiti, pri čemu se napominje da svjedok O. F. O. A. koji izdržava kaznu zatvora od 12 godina nije voljan odlučiti o tome hoće li svjedočiti, osim ako mu se ne daju jamstva zaštite njegovog identiteta i sigurnosti (list 1689-1694), dok je za svjedoka S. J. A. navedeno da će trebati barem dva mjeseca da se rezervira sudski terminu u L., evidentno je da se radi o okolnostima koje znatno otežavaju ispitivanje navedenih svjedoka putem video linka, odnosno čiji je dolazak (neuspješan je bio i pokušaj neposrednog upućivanja poziva svjedocima na raspravu) na sud u znatnoj mjeri otežan.

Prema tome, sud prvog stupnja je pravilno primijenio odredbu čl. 431. st. 1. toč. 2. i st. 2. ZKP/08 jer je mogao pročitati zapisnike o ispitivanju navedenih svjedoka čiji je dolazak na sud znatno otežan.

Nadalje, optuženik očite greške u sačinjavanju zapisnika ispitivanju svjedoka D. P. D., i P. L. C. G. M. M. i O. F. O. A. (navedeno isto vrijeme ispitivanja) tumači u kontekstu

prigovora o nezakonitosti tih dokaza koji su ispitani od strane istražitelja u tijeku istrage. Međutim u vezi očitih pogrešaka u pisanju tih zapisnika optuženiku je već u rješenju Kov-16/18 od 12. veljače 2019. (list 613-620), koje je potvrđeno rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj I Kž-154/2019 od 17. travnja 2019. (list 654- 656) ukazano da to pitanje grešaka u pisanju nije relevantno u smislu nezakonitosti dokaza. Stoga prigovor optuženika da izostanak razloga u obrazloženju o ovim očitim greškama u pisanju zapisnika ne predstavlja bitnu povredu iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08. U biti, u vezi tih pogrešaka u pisanju, ne radi se o odlučnim činjenicama o kojima bi ovisila neposredna primjena prava, i stoga se odredba čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08 na to niti ne odnosi.

Optuženik u dijelu žalbe pod toč. I. (str. 2.-15.) iznosi i postupovne prigovore kojima nastoji argumentirati stav da mu je prvostupanjski sud odbijanjem svih dokaznih prijedloga povrijedio pravo na obranu i jednakost oružja, odnosno pravo na pravično suđenje zaštićeno Ustavom Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 56/90, 135/97, 113/00, 28/01, 76/10 i 5/14) i čl. 6. st. 1. i st. 3(d) Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Narodne novine - Međunarodni ugovori" broj 18/97, 6/99 - pročišćeni tekst, 8/99 - ispravak, 14/02, 43/03, 9/05, 1/06, 2/10 i 13/17– dalje: Konvencija) kao i da je time počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 2. ZKP/08.

Ukratko, navodi da je sud prvog stupnja odbio njegov prijedlog da se na okolnost alibija ispitaju svjedoci A. R., D. I., H. M., P. R., K. D. i C. J. A., da se neposredno ispitaju svjedoci S. J. A. D. P. D., P. L. C. G. M. M. i O. F. O. A. čije je iskaze sud prvog stupnja bez suglasnosti obrane pročitao, da se provede antropološko vještačenje radi utvrđivanja je li osoba sa snimki nadzornih kamera optuženik, da se na okolnost sadržaja komunikacije s optuženikom u kritično vrijeme i izgleda optuženika ispita svjedok S. J. A., da se provede očevid i djelomična rekonstrukcija događaja, da se na okolnost podnošenja kaznene prijave u vezi spornog događaja utvrdi kakav je status M. Ž., osobe koja je okrivljena za ista kaznena djela u predmetnom kaznenom postupku protiv optuženika K. D., odnosno da se utvrdi je li protiv iste odbačena kaznena prijava.

Iako je točno da je sud prvog stupnja pozivajući se na odgovarajuće odredbe čl. 421. st. 1. ZKP/08 odbio navedene dokazne prijedloge obrane kao odugovlačeće, odnosno kao nevažne, time u konkretnom slučaju nije povrijedio pravo optuženika na obranu, odnosno gledajući cijeli ovaj postupak kao cjelinu, ne radi se o nepravičnom postupku u smislu navedenog ustavnog i konvencijskog prava na pravično suđenje.

Naime, u konkretnom slučaju optuženik je tezi optužbe, o tome da je on 27. lipnja 2018. u ranim jutarnjim satima oko u N., na plaži Z., ostrim predmetom nalik na nož, ubio U. W., a potom, ubadanjem po tijelu pokušao ubiti i M. L. J. te D. P. D., suprotstavio obranu alibijem, navodeći da kritične zgrade nije bio na mjestu događaja, već da se nalazio u apartmanu u N., u društvu svjedoka koje je predlagao da se ispitaju na okolnost alibija.

Međutim, kada je sud prvog stupnja, na temelju zakonito pribavljene snimke nadzorne kamere postavljene na javnom mjestu ispred noćnog kluba „C., na kojoj se jasno vidi da je počinitelj upravo optuženik i da on jedini od svih nazočnih ima nož i njime atakira na oštećenike, zatim na temelju iskaza D. P. D., P. L. C. G. M. M. i O. F. O. A. koji su kao očevidci u svojim iskazima u bitnom potvrdili sadržaj snimke, pri čemu su svjedoci D. i A., uz to u provedenoj dokaznoj radnji prepoznavanja i prepoznali optuženika kao počinitelja,

zatim na temelju snimke nadzorne kamere sa obližnjeg parkirališta Z. na kojoj se vidi da optuženik, par minuta nakon spornog događaja pred klubom, odlazi u nepoznatom pravcu motociklom kojim upravlja njegov prijatelj S. J. A., a koji je to i potvrdio, te na temelju provedenog sudsko medicinskog vještačenja kojim je u bitnom također potvrđena dinamika događaja, tada se provođenje svih dokaza koje je predlagala obrana uistinu ukazuju odugovlačeći i nevažni. Naime, kada se u toj mjeri radi o očitosti (flagrantnosti) da je osoba koja nožem atakira na oštećenike upravo optuženik, samo je po sebi jasno da su svi dokazni prijedlozi koji su usmjereni na dokazivanje alibija, odnosno da optuženik nije ta osoba koja je snimljena pri ubadanju oštećenika, promašeni i nepotrebni.

Stoga, u tako jasnoj procesnoj situaciji, odbijanje takvih dokaznih prijedloga obrane kojima se dokazuje alibi i da počinitelj nije optuženik, a ne radi se o dokaznim prijedlozima koji bi se odnosili na neke druge moguće sporne okolnosti kao npr. na osporavanje stupnja ubrojivosti, tvrdnji da se radilo o postupanju u obrani ili u afektu i sl., nema značaj povrede prava na obranu i na povredu ustavnog i konvencijskog prava na pravično suđenje kako to pogrešno smatra optuženik. Naprotiv, bilo bi neprihvatljivo da je sud prvog stupnja, formalno, samo da bi se ipak prihvatio bar neki od očito neosnovanih prijedloga obrane, te dokaze izveo, a potom ih ocijenio kao irelevantne, jer bi se na taj način postupak nepotrebno odugovlačio.

Prema tome, sud prvog stupnja odbijanjem navedenih dokaznih prijedloga optuženika nije povrijedio njegovo pravo na obranu, postupak u cjelini nije bio nepošten, i nije počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 2. ZKP/08. Odluke ovoga suda i Europskog suda za ljudska prava na koje se optuženik u žalbi poziva u kontekstu povrede prava na pravično suđenje ne odgovaraju konkretnoj procesnoj situaciji i stoga nisu relevantne, kao što to pogrešno smatra žalitelj.

U biti, kroz sve ove prigovore optuženik zapravo nastoji dovesti u sumnju ispravnost činjeničnih utvrđenja suda prvog stupnja, te se zapravo radi o činjeničnim prigovorima koji će biti razmatrani u daljnjem dijelu ovu odluke koji se odnosi na žalbenu osnovu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Nadalje, promašen je i prigovor optuženika da je sud prvog stupnja počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 7. ZKP/08 jer da nije riješio predmet optužbe budući da nije ispitao svjedoka M. L. J. kojeg je optužba predlagala na pripremnom ročištu i da sud nije u obrazloženju izrazio svoj stav o alibiju. Naime, sud prvog stupnja je u cijelosti presudom odlučio o predmetu optužbe, a pitanje neizvođenja dokaza kojeg je predložio državni odvjetnik i pitanje neadekvatne ocjene obrane optuženika, može se odnositi jedino na nepotpuno i pogrešno utvrđeno činjenično stanje, i stoga se ne radi o navedenoj postupovno j povredi. Sud prvog stupnja je dao razloge zašto ne prihvaća alibi optuženika na način da je nakon ocjene iskaza svjedoka S. J. A. i pregledavanjem snimke video nadzora sa parkirališta Z. izrijekom zaključio (list 10., 6. odlomak obrazloženja presude) da ti dokazi ne potvrđuju obranu optuženika da nije bio na mjestu događaja.

Nadalje, okolnosti koje optuženik u daljnjem dijelu žalbe problematizira pitanje točne pozicije gdje se točno nalazi klub pred kojim se sporni događaj odigrao, gdje je točno slijedilo ubadanje pojedinih oštećenika, pred klubom ili u klubu u kojem su također pronađeni tragovi krvi, o kakvom se točno oštrom predmetu radi, prigovora da je u obrazloženju navedeno da u

odnosu na oštećenika D. srećom nije došlo do nastupa teške tjelesne ozljede (što bi prema pogrešnom tumačenju žalitelja ukazivalo na nepostojanje namjere teškog tjelesnog ozljeđivanja), te nenavođenje u presudi točnog uzroka smrti kod U. W. (iskrvarenje i šok uslijed gubitka krvi), nisu okolnosti koje se odnose na odlučne činjenice. Naprotiv, sud prvog stupnja je u pogledu svih odlučnih činjenica koje je utvrdio u izreci pobijane presude (u kojoj se ne moraju navesti sve indikacije koje su nedvojbeno bile povezane sa smrtnim ishodom, kao što su iskrvarenje, hemoragični šok i sl.) u obrazloženju iznio jasne i neproturječne razloge, a okolnosti točnog mjesta na kojem je koji od oštećenika bio uboden, kakvim točno oštrim sredstvom (koje nije pronađeno) su ozljede zadavane, korištenje izraza iz obrazloženja da kod ošt. D. srećom nije došlo do teškog ozljeđivanja (što je u biti i točno), nemaju tu važnost koji im pridaje optuženik i niti u najmanjoj mjeri ne dovodi u pitanje razumljivost presude suda prvog stupnja.

Suprotno navedenom sud prvog stupnja je u dovoljnoj mjeri opisao subjektivna obilježja kao bitna obilježja predmetnih kaznenih djela, i to intelektualnu i voluntativnu sastavnicu izravne namjere, koja nesumnjivo proizlazi iz pravilno utvrđenih objektivnih okolnosti (sredstvo počinjenja, lokacija ozljeda te broj i učestalost ubadanja), tako da je i u ovom dijelu žalba optuženika o počinjenju bitne povrede iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08 promašena. Jednako je tako promašena tvrdnja žalitelja da je ista postupovna povreda počinjena time što je sud u obrazloženju presude umjesto punog imena oštećenika M. L. J. tu osobu označio samo po prezimenu J. jer time identitet ove osobe ni na koji način nije doveden u pitanje, niti se zbog toga presuda ne da ispitati.

Odredba čl. 468. st. 1. toč. 4. ZKP/08 koja se odnosi na bitnu povredu odredba kaznenog postupka kada sud protivno zakonu donese odluka o isključenju javnosti s rasprave, što u konkretnom predmetu nije slučaj, jer je sud prvog stupnja odbio prijedlog optuženika da se s rasprave isključi, a nije isključio javnost, tako da ne dolazi u obzir primjena čl. 390. st. 2. ZKP/08, kako to pogrešno smatra optuženika tvrdeći da je sud prvog stupnja nije mogao 11. svibnja 2020. zaključiti raspravu te objaviti presudu 14. svibnja 2020., ne čekajući pravomoćnost rješenja od 8. svibnja 2020. kojim je odbio njegov prijedlog da se isključi jasnost s rasprave.

Nadalje, iako je točno da sud prvog stupnja nije izvršio uvid u fotoelaborat prepoznavanja, niti je reproducirao snimku radnje prepoznavanja, jer ta dokazna radnja i nije bila fotografirana, niti je snimljena na DVD-u, što je protivno čl. 301. st. 7. ZKP/08, koja propisuje da se uz sačinjavanje zapisnika sačinjava odgovarajuća snimka pokazanih osoba, predmeta i prostora koje obavlja stručni pomoćnik, taj propust nema za posljedicu nezakovitosti ovog dokaza, u smislu odredbe čl. 468. st. 2. ZKP/08 niti se radi o tzv. relativno bitnoj postupovnoj povredi iz čl. 301. st. 7. ZKP/08 u vezi čl. 468. st. 3. ZKP/08 jer se ne radi o povredi koja je utjecala ili mogla utjecati na zakonitost presude.

Naime, ovaj propust da se sačine odgovarajuće snimke dokazne radnje prepoznavanja optuženika ne dovodi do toga da se radi o nezakovitom dokazu *ex lege* jer niti jednom odredbom ZKP/08 nije izričito propisano, u smislu odredbe čl. 10. st. 2. toč. 3. ZKP/08 da se radi o nezakovitom dokazu, niti se u najširem tumačenju može govoriti o tome da je u pitanju nezakovit dokaz *ex judicio* koji bi bio pribavljen kršenjem Ustavom, zakonom ili međunarodnim pravom propisane zabrane mučenja, nečovječnog ili ponižavajućeg postupanja, odnosno koji bi bio pribavljen povredom Ustavom, zakonom ili međunarodnim

pravom zajamčenih prava obrane, prava na ugled i čast, te prava na nepovredivost osobnog i obiteljskog života.

Optuženiku se ukazuje da je dokazna radnja prepoznavanja provedena na zakonit način jer je određena na temelju naloga državnog odvjetnika od 28. lipnja 2018., broj KN-DO-12/18 (list 38), optuženiku je prije prepoznavanja uručena pouka o pravima (39), a u prepoznavanju su sudjelovali branitelji D. K. i I. G., koje je optuženik opunomoćio da sudjeluju u navedenoj dokaznoj radnji kao branitelji i koji su zapisnike o prepoznavanju potpisali ne stavljajući, kao niti optuženik, nikakve primjedbe na provedene radnje.

Sve ovo proizlazi iz zapisnika o prepoznavanju od 28. lipnja 2018. godine (l.s. 40-43) i iz kojeg slijedi da je svjedok O. F. O. A. između više osoba koje su mu predočene prepoznao optuženika kao osobu koja je bila u događaju i zapisnika o prepoznavanju od 28. lipnja 2018. godine (list 44-47) iz kojeg slijedi svjedok D. P. D. u formalnoj dokaznoj radnji prepoznavanja između više osoba koje su mu predočene prepoznao optuženika kao počinitelja koji je ubio njegovog prijatelja, te ozlijedio prijatelja i njega.

Okolnost da je svjedocima prije prepoznavanja prikazana snimka nadzorne kamere odnosno fotografija nije od utjecaja na zakonitost provođenja te dokazne radnje, što je zapisnički i konstatirano, a što je sve u skladu s odredbom čl. 301. st. 2. ZKP/08 koja, između ostalog, i propisuje da će se prije prepoznavanja upitat osoba koja obavlja prepoznavanje, je li joj nakon vremena u kojemu je opažala, a prije prepoznavanja, predmet prepoznavanja bio pokazan u naravi, na fotografiji, računalu, evidenciji, snimci, zbirci podataka i sl., te da će se odgovori upisati u zapisnik.

Prema tome, radnja prepoznavanja nije provedena na nezakonit način tako da zapisnici o prepoznavanju nisu nezakoniti dokazi, niti je propust da se prepoznavanje snimi utjecalo na nezakonitost presude tako da nije u pitanju niti povreda iz čl. 468. st. 3. ZKP/08, kao što se, prema promašenoj tvrdnji žalbe, ne radi niti o povredi iz čl. 468. st. 1. toč. 7. ZKP/08 o tome da zbog navedenog propusta nije riješen predmet optužbe.

Iz svih naprijed navedenih razloga nije osnovana žalba optuženika zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka u odnosu na kaznena djela iz čl. 110. KZ/11 počinjenog na štetu žrtve U. W. i kaznenog djela iz čl. 110. KZ/11 u vezi čl. 34. KZ/11 počinjenog na štetu žrtve M. L. J., jer sud prvog stupnja nije počinio bitne povrede na koje ukazuje žalba optuženika, niti je prvostupanjski sud počinio neku od bitnih povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 476. st. 1. toč. 1. ZKP/08 na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

Neosnovano se optuženik žali zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

U dijelu obrazloženja žalbe u kojem iznosi činjenične prigovore (str. 15.-20.) optuženik, u sažetom, navodi da sud prvog stupnja nije mogao na temelju snimke nadzorne kamere i iskaza svjedoka D. P. D., P. L. C. G. M. M., O. F. O. A. i S. J. A., jer niti iz jednog od tih dokaza ne proizlazi da je počinitelj upravo osoba K. D. (koji je prigovor isticao i u dijelu žalbe koji se odnosi na postupovne prigovore pod toč. VII), da je prepoznavanje koje su izvršili svjedoci A. i D. provedena na način da je svjedocima prije toga predočena video

snimka nadzorne kamere, odnosno fotografija, da su svjedoci D., M. i A. različito opisivali počinitelja i dinamiku događaja, a optuženiku nije omogućeno da ove svjedoke ispita neposredno, niti je radi provjere njihovih iskaza provedena predložena djelomična rekonstrukcija uz njihovu nazočnost, nisu ispitani svjedoci koje je on predlagao na okolnost alibija i provjere kako je on izgledao u inkriminirano vrijeme te zašto je išao na aerodrom R. gdje je uhićen, da se bez antropološkog vještačenja nije moglo utvrditi pregledom snimki video nadzora da je počinitelj upravo optuženik, da nije utvrđen točan uzrok smrti U. W. koji je utvrdio dr. M., niti je utvrđena točna pozicija ovog oštećenika i napadača u kontekstu nalaza vještakinje K. (ubodna rana zadana pod ostrim kutom, straga) i vještaka M. (sučelice, s mogućim manjim otklonom), da u odnosu na ošt. M. L. J. prvostupanjski sud u obrazloženju ne uzima u obzir mišljenje vještaka M. da se radilo o ozljedama koje su nastale silom slabog intenziteta, a da je za nastup smrti trebala biti uporabljena sila jakog intenziteta.

Iz ovako sumarnog izlaganja optuženikovih činjeničnih prigovora vidljivo je, kao što je to istaknuto u prethodnom dijelu obrazloženja ove odluke, da postupovni prigovori u velikoj mjeri interferiraju s brojnim činjeničnim prigovorima, iako se i kroz jedne i druge, u suštini sugerira da optuženik nije počinitelj predmetnih kaznenih djela jer da on u inkriminirano vrijeme nije bio na mjestu događaja i da on nije osoba koja se vidi na snimkama video nadzora.

Međutim, sud prvog stupnja je, reproduciranjem snimki nadzornih kamera koje su bile postavljene ispred kluba „C.“ i na parkiralištu Z., neposrednim opažanjem, potpuno pravilno zaključio da je upravo optuženik osoba koja izlazi iz noćnog kuba i pojavljuje se u kadru u 05:31:44 sati, obučen u tamne bermude s tamnom kapom na glavi, bijelim kratkim čarapama na nogama, komu je desna potkoljenica omotana bijelim zavojem i koja nakon šest sekundi naglo atakira prema žrtvi U. W. i zadaje mu udarac u prsa ostrim predmetom, a nakon što U. W. bježi u unutrašnjost kluba, napada slijedeću žrtvu M. L. J. i zadaje mu više uboda i to dva uboda s leđa ispod lijeve lopatice, a nakon toga još tri udarca u prsa.

Protivno tvrdnjama optuženika da sudsko vijeće nije kvalificirano, bez sudjelovanja vještaka antropološke struke, pregledom snimke utvrđivati je li počinitelj predmetnih kaznenih djela optuženik, iz odredbi čl. 330. ZKP/08, proizlazi da dokazna radnja snimkom koju provodi sud služi za utvrđivanje činjenica koje isključivo utvrđuje sud, a ne neko drugo tijelo. Dakle, nema dvojbe da sadržaj snimke u postupku razgleda sud i koji potom, na temelju tog i drugih izvedenih dokaza, utvrđuje činjenice. Suci neposrednim opažanjem, kao i sve druge osobe, mogu ocjenjivati sadržaj video snimke, kao što to uostalom i čine razgledanjem predmeta, fotografija, isprava i sl., tako da je promašen prigovor optuženika da se samo antropološkim vještačenjem može na vjerodostojan način utvrđivati je li osoba sa snimki nadzornih kamera on, ili ne. Samo kada bi se zbog nejasnoće snimke, tehničkih poteškoća i sl. (što u konkretnom predmetu nije slučaj jer se radi o vrlo jasnoj i kvalitetnoj snimci) trebalo koristiti stručno znanje ili vještina kojima sud ne raspolaže, tada bi bilo potrebno, u smislu odredbe čl. 308. st. 1. ZKP/08, odrediti odgovarajuće vještačenje. Načelo neposrednosti omogućuje da sud prema izgledu optuženika koji se nalazi u sudnici može utvrditi je li u pitanju ista osoba koja je snimljena na video zapisu koji je reproduciran i, ukoliko ne postoje nejasnoće u video zapisu koje bi zahtijevale posebno stručno objašnjenje, nikakvo vještačenje u tom pogledu nije potrebno.

Prema tome, sud prvog stupnja je na pravilan način, razgledanjem snimki nadzornik kamera, utvrdio da je optuženik osoba koja je sudjelovala u napadu na oštećenike, kao što je na pravilan način uvidom u snimku prvog ispitivanja utvrdio da je optuženik u međuvremenu od spornog događaja do uhićenja na aerodromu R. prilikom pokušaja bijega u Veliku Britaniju djelomično promijenio izgled brijanjem glave.

Međutim, sve kada bi se i ukazivalo upitnim je li optuženik osoba sa snimke nadzorne kamere ispred kluba „C.“, kraj nesporne činjenice da potpuno ista osoba koja je prethodno ostrim predmetnom atakirala na oštećenike s uočljivim bijelim zavojem na desnoj potkoljenici svega nekoliko minuta nakon inkriminiranog događaja dolazi do svog prijatelja S. J. A. koji ga skuterom odvozi sa Z., što je svjedok S. J. A. priznao navodeći da je kritične zgrade, dok je još bila panika i strka, optuženika 10-tak minuta vozio prema P., a potom je ovaj dalje nastavio vožnju sam, tada bi svaka dvojba bila razrješena.

Dakle, snimka s parkirališta i iskaz svjedoka A. su poveznice koje ukazuju da je napadač koji je atakirao na oštećenike ispred kluba opt. K. D. ista osoba koja je s lica mjesta pobjegla skuterom S. J. A.

Sud prvog stupnja je sve ove dokaze pravilno povezao s iskazima svjedoka D. P. D., P. L. C. G. M. M. i O. F. O. A., pri čemu su svjedoci D. i A., u zakonito provedenoj dokaznoj radnji prepoznavanja i označili optuženika kao osobu koja ih je napala. Iskazi navedenih svjedoka, očevidaca događaja, nisu u toj mjeri proturječni, kako se to žalbom optuženika sugerira, jer s obzirom na dinamiku događanja i stresnost situacije u kojoj su se našli, oni na gotovo isti način opisuju mišićavu osobu sa šiltericom na glavi, što nepobitno odgovara izgledu optuženika sa video snimke nadzorne kamere.

Uz navedeno, sud prvog stupnja ukazuje da opisana dinamika događaja koja je vidljiva iz snimki kamera i koja je opisana iskazima svjedoka očevidaca u biti odgovara materijalnim tragovima konstatiranim zapisnikom o očevidu (tragovi krvi) te ozljedama koje su zadobili oštećenici koje su opisane u nalazu i mišljenju medicinskog vještaka dr. D. M.

Kraj takvog stanja stvari, kada dokazanost optužbe koja se odnosi na kaznena djela ubojstva iz čl. 110. KZ/11 počinjenog na štetu U. W. i ubojstva u pokušaju iz čl. 110. u vezi čl. 34. K./11 počinjenog na štetu M. L. J. proizlazi iz sadržaja snimki kamera, zapisnika o prepoznavanju te iz iskaza navedenih svjedoka očevidaca, tada okolnosti koje apostrofira žalba da nigdje na snimkama ne piše da je to on, da svjedoci ne govore da je počinitelj K. D., da bi svjedoci alibija potvrdili njegovu obranu kako nije bio na licu mjesta, da nije utvrđeno da je ošt. W. umro uslijed iskrvarenja, da je za pokušaj ubojstva ošt. M. L. J. bilo potrebno upotrijebiti silu jakog intenziteta, nemaju taj značaj koji im žalba pridaje jer se očito radi o prigovorima istaknutim samo radi izbjegavanja kaznene odgovornosti.

Stoga nije osnovana žalba optuženika izjavljena zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Uslijed odluke pod I. izreke ove presude, kako je djelomično ukinuta pobijana presuda u odnosu na kazneno djelo iz čl. 118. st. 1. u vezi čl. 34. KZ/11 i predmet je u tom dijelu upućen na ponovno suđenje i odluku, preinačena je prvostupanjska presuda u odluci o kazni na način da su prihvaćene po prvostupanjskom sudu kao ispravno utvrđene kazna zatvora u

trajanju od sedamnaest godina za kazneno djelo iz čl. 110. KZ/11 i kazna zatvora u trajanju od osam godina za kazneno djelo iz čl. 110. u vezi s čl. 34. KZ/11 te je optuženi K. D. osuđen na jedinstvenu kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju od dvadesetčetiri godine.

Naime, sud prvog stupnja je pravilno kod odmjere kazni zatvora imao u vidu okolnosti čl. 47. KZ/11 koje utječu na izbor vrste i mjere kazne te je ispravno optuženiku olakotnim cijenjena okolnost da je otac jednog malodobnog djeteta i da je kazneno djelo počinjeno na štetu ošt. M. L. J. ostalo u pokušaju, dok je od otegotnih okolnosti pravilno (u odnosu na kaznena djela iz čl. 110. KZ/11 i iz čl. 110. u vezi čl. 34. KZ/11 počinjenog na štetu ošt. M. L. J.) počinjena s izravno namjerom, najtežim oblikom krivnje, zatim da je do sada osuđivan u Velikoj Britaniji zbog više kaznenih djela, što ga međutim, nije odvratilo od činjenja novih kaznenih djela, dapače, sud prvog stupnja pravilno ukazuje da je njegovo protupravno ponašanje progrediralo jer sada čini teža i pogibeljnija kaznena djela.

Sud prvog stupnja pravilno optuženiku otegotnim cijeni činjenicu da je odmah nakon inkriminiranog događaja pokušao pobjeći na način da je djelomično promijenio osobni izgled brijanjem glave, što osim manifestirane brutalnosti i to samo zbog kratkotrajnog provociranja i svađe sa žrtvama, te iskazane upornost, i ukazuje i na optuženikovu perfidnost i lukavost, što je sve pokazatelj njegove velike pogibeljnosti. Optuženik nožem, odnosno nožu sličnim sredstvom, uporno i agresivno nasrće na oštećenike čineći to na javnom mjestu pred većim brojem ljudi, tako da je pravilna zaključak suda prvog stupnja da sve to ukazuje na njegovu potpunu nekritičnost i na visoki stupanj kriminalne volje, pri čemu se radi o ugrožavanju života ljudi kao najzaštićenijeg dobra, a što je sve u konačnici dovelo do gubitka jednog mladog života.

I po ocjeni Vrhovnog sud Republike Hrvatske, kao suda drugog stupnja, sve naprijed pravilno po prvostupanjskom sudu utvrđene olakotne i otegotne okolnosti ukazuju na izuzetno visok stupanj krivnje koji opravdava izricanje stroge društvene osude na način da je optuženiku zbog kaznenog djela ubojstva iz čl. 110. KZ/11 utvrđena kazna zavora u trajanju od sedamnaest godina te osam godina zatvora zbog kaznenog djela ubojstva u pokušaju iz čl. 110. u vezi čl. 34. KZ/11 te je stoga optuženiku izrečena jedinstvena kazna dugotrajnog zatvora u trajanju od dvadesetčetiri godine. Navedene kazne su primjerene i one će po ocjeni ovog suda ispuniti svrhu kažnjavanja iz čl. 41. KZ/11 u smislu individualne i generalne prevencije kao i da će se njima ukazati na pravednost kažnjavanja, tako da ne dolazi u obzir blaže kažnjavanje.

Optuženik u žalbi neosnovano tvrdi da je izrečena jedinstvena kazna odmazda i da nije primjerena, kao i da je sud prvog stupnja počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08 jer da nije kod odmjeravanja pojedinačnih kazni u obrazloženju posebno cijenio olakotne i otegotne okolnosti. Međutim, s obzirom na konkretne okolnosti načina počinjenja i karakter utvrđenih olakotnih i otegotnih okolnosti, koje se u ovom slučaju u biti odnose na oba kaznena djela, ti prigovori nisu relevantni.

Optuženik pogrešno smatra da su stupanj krivnje i oblik krivnje iste okolnosti koje da mu se ne mogu dvostruko vrednovati kod odlučivanja o kazni. Naime, oblik krivnje je subjektivno obilježje djela (u konkretnom slučaju izravna namjera), dok je stupanj krivnje mjera kazne koja se može stupnjevatiti ovisno o raznim čimbenicima (npr. stupanj ubojivosti, oblik krivnje, životna dob, upornost, doprinos žrtve i dr.). U konkretnom je slučaju, s obzirom

da su kaznena djela počinjena s najtežim oblikom krivnje, izravnom namjerom, i stupanj krivnje kod optuženika, a to s obzirom na sve naprijed navedene okolnosti u vezi načina počinjenja djela i ponašanje nakon toga, je izuzetno visok. Dakle, ne radi se o dvostrukom vrednovanju istih okolnosti, tako da je i u ovom dijelu žalba optuženika neosnovana.

Kraj takvog stanja stvari, pitanje je li optuženik u Velikoj Britaniji osuđivan i zbog kaznenih djela s elementima nasilja ili nije, nije u toj mjeri značajno kako to ističe žalba jer to niti na koji način ne utječe na pravilnost odluke o kazni, dok je u kontekstu pravilnosti utvrđenih otegotnih okolnosti, promašeno i optuženikovo problematiziranje pitanja je li on bio u bijegu nakon počinjena kaznenih djela ili nije, budući je ovu okolnost sud prvog stupnja potpuno pravilno utvrdio.

Stoga nije osnovana žalba optuženika zbog odluke o kazni.

S druge strane nije osnovana žalba državnog odvjetnika zbog odluke o kazni jer su navedene pojedinačne kazne zatvora u odnosu na kazneno djelo iz čl. 110. i iz čl. 110. u vezi čl. 34. KZ/11 za koje je proglašen krivim, pravilno odmjerene, slijedom čega je opravdano optuženiku izreći jedinstvenu kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju od dvadesetčetiri godine i nije mu bilo potrebe utvrđivati strožu društvenu osudu. Sve okolnosti koje kao otegotne u žalbi ističe državni odvjetnik su u dovoljnoj mjeri cijenjene, a olakotne su, protivno prigovorima žalitelja, ispravno vrednovane, tako da izrečene kazne nisu preblage, već su primjerene i optuženiku nije potrebno izreći još težu društvenu osudu, slijedom čega nije osnovna zbog odluke o kazni niti žalba državnog odvjetnika.

Iz svih naprijed navedenih razloga, kako sud prvog stupnja nije povrijedio kazneni zakon na optuženikovu štetu, što se ispituje u smislu odredbe čl. 476. st. 1. toč. 2. ZKP/08, na temelju čl. 483. st. 1., čl. 486. st. 1. i čl. 482. ZKP/08 odlučeno je kao u izreci.

Zagreb, 13. studenog 2020.

Predsjednica vijeća:
Vesna Vrbetić, v.r.

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke imaju pravo žalbe u roku od petnaest (15) dana od dana primitka pisanog opravka presude. Žalba se podnosi Županijskom sudu u Zadru, u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku, a o njoj u trećem stupnju odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske.